

[Pia Gjellerup]

Folketingets ombudsmand skriver på side 13:

»Jeg er enig med Justitsministeriet i, at det påhviler enhver forvaltningsmyndighed – herunder Direktoratet for Udlændinge – inden for de givne rammer at foretage en prioritering af de opgaver, myndigheden skal varetage. Den nærmere udformning af en sådan prioritering må imidlertid opfylde visse betingelser for at kunne betragtes som forsvarlig og lovlig. I forbindelse med de her omhandlede sager finder jeg anledning til at fremhæve to sådanne betingelser.«

Så skal jeg ikke citere de næste sider, nemlig side 14 og 15, hvor ombudsmanden gennemgår de to betingelser og bedømmer, om betingelserne er opfyldt, men springe videre til side 16, hvor ombudsmanden skriver:

»På baggrund af det i pkt. 3-5 anførte er det min opfattelse, at Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge ikke med rette har kunnet påberåbe sig begrænsede ressourcer og prioriteringshensyn som begrundelse for at udskyde eller undlade at træffe afgørelse i konkrete sager. – Selv om Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges udskydelse af sagerne i øvrigt kunne anerkendes som udtryk for en resourcebettinget prioritering, opfylder fremgangsmåden ikke de grundlæggende krav, der (som anført ovenfor, pkt. 3, a og b) må stilles til den nærmere udformning af sådanne prioriteringer.«

Det turde herefter stå klart, at ombudsmanden krystalklart har konstateret, at den administration, der er foretaget, hverken har været lovlig eller forsvarlig, idet betingelserne for, at man kan beskrive en administration som lovlig og forsvarlig, ikke er opfyldt.

Det var ærgerligt at skulle bruge så mange ord på det, men det har været nødvendigt, desværre igennem flere måneder, at citere de sætninger gang på gang.

Jeg kan da også gøre det over for hr. Arne Melchior, som jeg har set i dag i Aalborg Stiftstidende har et lille indlæg, hvor hr. Arne Melchior skriver, at der ikke er behov for en mere præcis anbringelse af ansvaret, og argumenterer for, hvorfor dette ikke er nødvendigt, ved at skrive:

»Hvis der sker lovovertrædelser, er det en anden sag, men det er der ikke tale om.«

Det er netop det, der er tale om, og det er grunden til, at vi mener, det er væsentligt at få placeret det retlige ansvar, og i tilfælde af, at det skulle være ministre, så ministeransvaret, for sådanne lovbrud. Det håber jeg at vi trods den lidt manglende vilje til at læse alligevel vil kunne komme til en konklusion af under behandlingen af forslaget i Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det citat, som fru Pia Kjærns . . . undskyld, fru Pia Gjellerup, undskyld, jeg vil ikke engang sige, hvad hjertet er fuldt af. . . Med hensyn til det citat, som den socialdemokratiske ordfører har bragt, skal jeg lige for en ordens skyld gøre opmærksom på – og det burde have været oplyst – at der står i forteksten til det, at det er forkortet af redaktionen, hvad jeg i øvrigt finder yderst kritisabelt, for jeg har ikke givet tilladelse til nogen forkortelse, men artiklen har stået i en række aviser i sin helhed.

Jeg bestrider fru Pia Gjellerups benyttelse af glosen »ulovlig«. Ulovlig er ikke så entydigt et ord, at man bare kan sige, at her er sket lovbrud. Det, fru Pia Gjellerup brugte sin tid til, hvad hun selv beklagede, har, som hun også senere oplyste, været skrevet og trykt og citeret masser af gange før, og jeg ved, at der er andre end fru Pia Gjellerup, der er kommet til det resultat, at ombudsmanden har sagt, at det er ulovligt.

Jeg bestrider denne opfattelse. Jeg vil hævde, at af ombudsmandsloven fremgår det klart, at hvis det havde været ombudsmandens konklusion, at der her var begået ulovligheder, som krævede yderligere forfølgelse, så ville det have været hans ret, men også hans pligt, at sige noget sådant, og uforfærdet, som han er, havde han også sagt det.

Jeg mener, det er mere både logisk og korrekt at slutte det modsatte af, hvad fru Pia Gjellerup slutter, nemlig at ombudsmanden konkluderer på anden måde, end hun gerne vil lægge i hans ord ved at læse mellem linierne og sammenholde side 13 og side 15. Der er intet, der ville hindre ombudsmanden i at bruge de ord, han ønsker sig citeret for, og han har ikke ønsket sig citeret for glosen »ulovligt«.

Derfor er det rigtigt, som jeg har hævdet i mit skriftlige indlæg, at hvis der er tale om lovovertrædelse, så er det en anden sag, nemlig en lov-